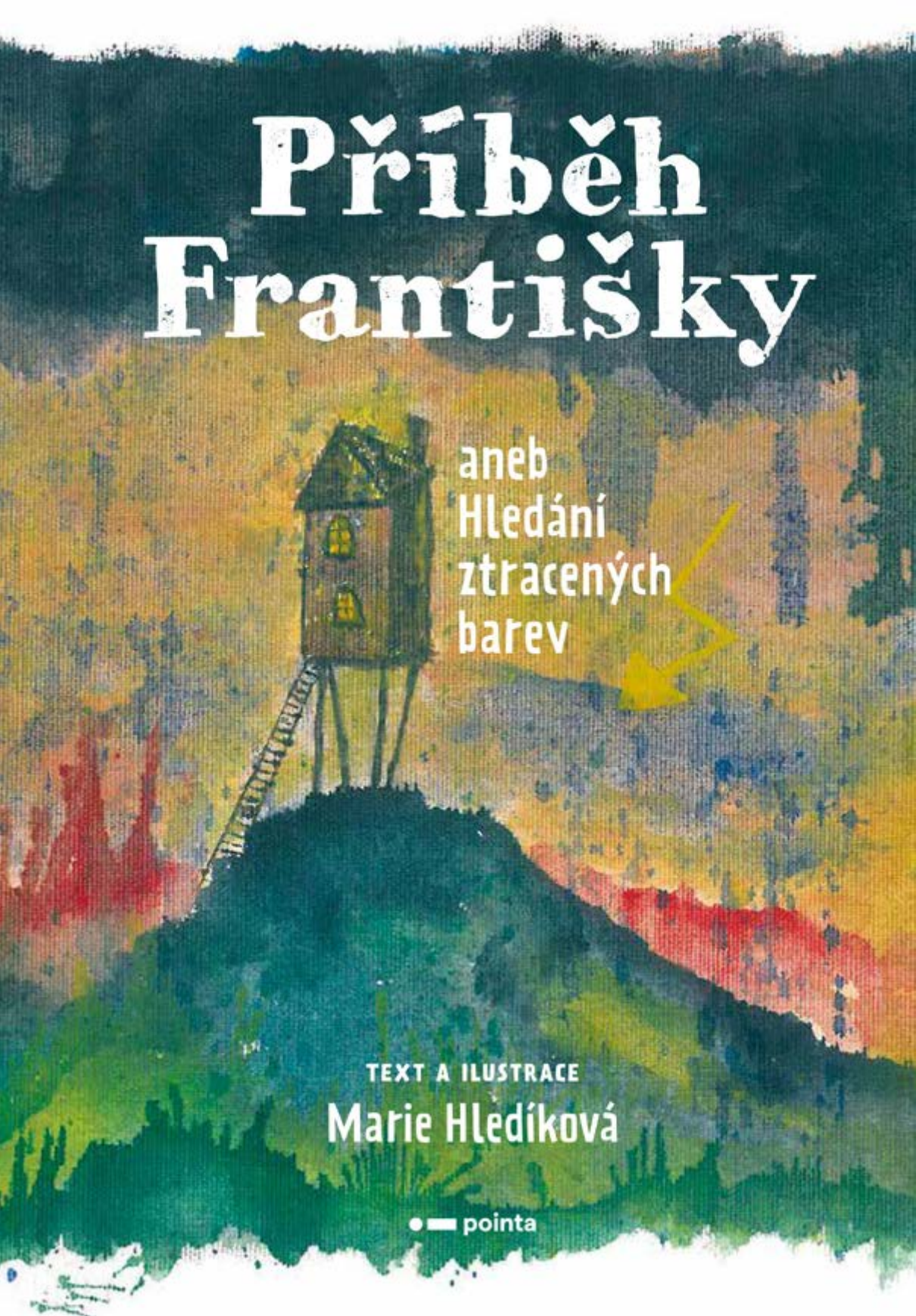
Příběh Františky

aneb
Hledání
ztracených
barev

TEXT A ILUSTRACE
Marie Hledíková

pointa

Příběh Františky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Hledíková
Příběh Františky – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Příběh Františky

aneb Hledání ztracených barev

TEXT A ILUSTRACE
Marie Hledíková

pointa

© 2022 Marie Hledíková
illustrations © Marie Hledíková, 2022

Obsah

9 Had na měsíci
17 U paní Čápové
26 Věž plná knih
34 Hromy, blesky a chleba s máslem
43 O smutném bodláčí
50 Za bouře je nám dobře
54 Jak obarvit svět?
60 Následuj myš
65 Tajuplná restaurace Příběh
73 Dům čtyř ročních období
82 Letounka letní
90 Sezobnutá jeřabina
98 Otakarův strom
105 Nečekané přistání v kopřivách
112 Dům na stromě
120 Úlet
129 Kouzlo polévky
142 Žlutá dáma na zahřátí
150 Cupekárna
157 Má to smysl!
164 Vzpomínky
171 Nejdůležitější jsou přece knihy!

Poděkování

Mé vřelé poděkování za morální, finanční i tvůrčí podporu patří mnoha lidem, bez kterých by Příběh Františky nevyšel.

Mému muži Adamovi děkuji za bezbřehou důvěru v moje schopnosti, za to, že vyplňuje přesně ta místa, ve kterých jsem slabá, a umožňuje mi tak růst k celistvosti.

Děkuji svojí mamince Ivaně Býmové za vytrvalé čtení mých textů, které jí dávám do rukou od svých sedmi let.

Dianě Walsh, mé životní kamarádce, děkuji za vydatnou všudypřítomnost, nadšení a schopnosti, které vedly k vydání Příběhu Františky mílovými kroky.

Janě Šulistové a Marii Meeře Karanath děkuji za prokázání toho, že času je sice málo, ale když člověk chce, dokáže nemožné. Děkuji za tento čas, který věnovaly představení knihy široké veřejnosti.

Mým dcerám Johance a Josefíně děkuji za inspiraci a za to, že mi jejich existence umožnila věnovat se psaní pro děti, jelikož tento literární svět mě zcela pohltil.

Za značný finanční příspěvek hluboce děkuji
Ivaně Býmové,
Evě Hledíkové,
Jiřímu Plíškovi,
Kristině Rusé
a Dianě Walsh.

Za finanční příspěvek upřímně děkuji
Cyrilovi a Nině Matějkovým,
Adamovi Rusému
a Evě a Tomášovi Býmovým.

Nakladatelství Pointa děkuji za možnost vydat knihu a za nové zkušenosti.

Stejně tak děkuji každému z vás, kdo jste v Příběh Františky věřil a jakoukoli cestou jej podpořil.

Had na měsíci

Všechno to začalo jednoho večera, kdy se šedé nebe těsnalo na střechy řadových domků. Františka Bílková ležela ve svých peřinách. Na zemi vedle postele se rýsoval velký stín nedalekého stromu. Za oknem slabě svítila pouliční lampa. Podél domků jich stálo dvanáct, Františka je měla spočítané. Ležela klidně, ruce položené na přikrývce. Cítila lehký průvan z pootevřeného okna. Brzy měl přijít podzim.

Jak tak ležela, vzpomínala na svůj poslední sen. Byl barevný! V duchu jásala. Každý sen je barevný, není to tak? Jenomže pro Františku to bylo výjimečné. Tahle holčička totiž žila v černobílém světě. Ano, zkrátka neviděla barvy, všechno kolem ní bylo bílé, šedivé nebo černé. Jak je to ale možné? O tom je celý tento příběh. Františka neviděla barvy, nezažila dobrodružství, neznala pocit, kdy ji něco lechtá kolem žaludku. Ale protože byla dítětem, věřila, a to je jedna z nejdůležitějších věcí v životě. A v co věřila? Že není jenom černobílý svět.

Každou noc se ocitala v barevných a veselých světech, které se tolik lišily od toho, v němž trávila čas přes den.

Nejprve měla velikou touhu vyprávět své sny rodičům. Ráno, po cestě do školy, když ji doprovázel tatínek, mu začala líčit svůj nejčerstvější sen: „Dneska se mi zdálo, že jsem s velkým chundelatým psem letěla nad městem. On jedl palačinku s marmeládou a já ji děsně moc chtěla také. Jenomže najednou jsme padali, a tak jsme rychle palačinku

přivázali na špagát a stal se z ní veliký balón, který nás pomalu snesl na zem.“ Komu to říkala? Bratrovi, který šel několik tichých kroků před nimi, nebo tatínkovi, jehož odpověď správně očekávala?

„Kde bereš takové nesmysly?“

„Nejsou to nesmysly,“ odpověděla.

Ale tatínek mlčel. Chvíli ještě stál na místě, zatímco nad jeho hlavou šustilo listí osiky, jako by šeptalo: „Krásný příběh. Jak to bylo dál, Františko?“

Jenomže potom tatínek vyrazil svým rázným krokem po ulici směrem ke škole a celý zbytek cesty se mračil jako ten pán, co prodával v malém domku noviny a tabák.

Tatínek zcela jistě také neviděl svět barevně. Měl ho stejně šedivý jako Františka.

A na tom něco bylo.

Maminka i tatínek byli moc hodní, jenom s nimi nebyla žádná pořádná legrace. Měli o Františku a o jejího bratra Jindřicha neustále strach, a tak jim téměř všechnu zábavu zakazovali. Nemohli jít sami do parku, nemohli si číst dobrodružné knížky, ty ostatně v jejich černobílém světě ani nebyly k dostání. Pastelky měli šedivé, na strom nikdy nevylezli, jídlo nemělo žádnou výraznou chuť a koblihy z pekařství nevoněly vůbec vábně. Dny Františky a jejího bratra Jindřicha splývaly jeden s druhým.

Františčini rodiče byli nejen starostliví, ale také stále zaneprázdnění. Františka jen málokdy dokázala ukradnout chvilku, aby si s ní popovídali. Přesto si holčička dobře pamatovala jeden rozhovor se svou maminkou. Ta dceři řekla, že všechno na světě je stejně nebezpečné, že jsou špatní lidé, a pak ti hodní, že je všechno jednoduše černobílé. Jenomže to se Františce vůbec nezdálo pravděpodobné. Ptala se sama sebe, proč jí to maminka říká, když to určitě není pravda. Jedině, že to maminka neví. A chtěla pro ni najít odpověď. Zjistit skutečnost a ukázat pravdu o tom, jak si všichni a všechno nejsou tolik podobní, jak si maminka myslí. A že všechno není černobílé.

Ten zlomový večer se holčičce už klížila víčka a těšila se na spánek, protože se jí mohl zdát sen, který by byl útěkem ze světa nebarev a stejnosti. Jenomže v jednom z posledních okamžiků bdění prudce otevřela oči. Oslnilo ji světlo. Bylo tak silné, že jí nedovolilo usnout.

A hlavně – bylo barevné. Nebylo ani světle šedé, ani tmavě šedé, ani černé nebo bílé, bylo totiž jasně žluté. Františka se rychle posadila v posteli a přitáhla si peřinu až k nosu. Místnost byla doposud chladná, ale jasné světlo pomalu prohřívalo celý pokoj. Františka se snažila rozkoukat a něco v onom výjevu najít. Nekřičela, protože věděla, že by přivolala rodiče. Byla přesvědčená, že oni by to světlo odehnali. To si nepřála. A potom uslyšela hlas.

„Františko. Vidíš mě?“

„Koho?“ ptala se potichu Františka a natahovala hlavu za světlem.

„Mě. Jsem tady.“

„Kde?“

„Tady na stromě,“ odpověděl hlas.

„Na stromě? Žádný strom v pokoji nemám.“

„Pravda. Nemáš. Ale je tu jeho stín.“

Hned jak to hlas dořekl, světlo pomaloučku bledlo a na zemi vedle postele se skutečně objevil velký stín větví stromu. Ty menší se hýbaly sem a tam v poryvech větru. A pak si Františka konečně všimla toho, co k ní pravděpodobně hovořilo.

„Kdo jsi? Co tady děláš?“

Stále měla peřinu přitaženou vysoko, ale netiskla ji už tak silně. Naklonila se ještě blíž k malé věci, která k ní promlouvala.

„Já jsem had.“

„Had?“

Byla to pravda. Když se konečně odvážila spustit peřinu až k pasu, natáhla krk ven z postele a uviděla skutečného hada. Nebyl moc velký. Ale měl jasně žlutou hlavu, směrem k ocasu zelenal a tmavl. Na zádech se mu klikatila jemná zlatá vlnka a úplná špička ocasu zářila jasným světlem.

„Nikdy jsem hada naživo neviděla. Ale co vím, tak nemluví,“ odvážila se protestovat Františka.

„No a já mluvím. Myslím, že bys mi jinak nerozuměla.“

Zdálo se, že se had zasmál.

„Ty jsi barevný had.“

„Hadi jsou barevní,“ odpověděl plaz a vysunul svou hlavu nad zatočené tělo.

„Jenomže jsou méně barevní.“

„Půjdeš se mnou?“ otázal se had.

„Kam bych s tebou měla jít?“

„Někam, kde není všechno stejné a smutné.“

Františka chvíli mlčela. Nevěděla, co je a není možné. Chtěla jít někam, kde bude víc takto barevných a zajímavých věcí. To byla její jediná touha.

„Ale říká se, že hadi jsou zlí. Nemůžu jít někam s hadem.“

„Hadi jsou zlí?“

Opět se had zasmál. Uvelebil se na stínové větvi a nejasně si odfrkl.

„A také se říká, že jsou lidé zlí. Ty jsi zlá?“

„Ne, nejsem,“ skoro vykřikla Františka a had se opět rozmotal a vytáhl hlavu nad tělo.

„Já také nejsem zlý. Tak co, jdeš se mnou?“

Františka ještě chvíli přemýšlela. Pak odhrnula peřinu až k prstům u nohou a pomalu položila chodidla na zem. Byla vlažná.

„Nebude mi zima?“ ptala se hada, který se teď natáhl a zdál se větší než před chvílí.

„Nebude. Neboj.“

„A co mám dělat?“ ptala se Františka.

„Pojď k oknu," pověděl had a sám se plazil k pootevřenému oknu. Když byl nahoře, zdálo se Františce, že se opět usmál.

„Teď se mě chytni kolem krku."

„Kolem krku? A kde ho máš?"

Františka nechtěla udělat chybu. Přišlo jí, že had má krk všude. Celý vypadal jako jeden dlouhý krk.

„Máš pravdu. Je to jedno. Někde se chyť."

Tak se Františka chytila hada někde uprostřed, v místě, které nebylo ani slabé, ani silné. Had se soukal z okna ven. Místo aby klesal po vnější stěně domu dolů, plazil se stále dál vzduchem, jako by byla pod ním zem. Františka se ho pevně držela. Připadala si menší a had jí zase připadal větší. Sunul se chladným vzduchem dál, zatímco se do nich ze strany opíral vítr. Františka mlčela. V takové chvíli, která se jí zdála nejkouzelnější ze všech okamžiků, které kdy zažila, nedokázala mluvit. Objímala hada a sledovala jeho zář v prostoru. Za chvíli se zastavil. Otočil hlavu na Františku a řekl: „Tady na chvíli zůstaneme." Františka uvolnila křečovité sevření a opatrně slezla. Ocitla se na silné větvi stromu, který házel stíny do jejího holého pokojíčku.

„Co tady budeme dělat?"

„Tady bydlím," odpověděl had jakoby mimoděk a rozhlédl se po větvích. „Vidíš měsíc?" otázal se pak.

„Měsíc není vidět, vždyť je pod mrakem," namítla Františka.

„Pravda, pravda," zavrtěl had netrpělivě hlavou. „Jsem to ale hlupák. Počkej chvíli."

A začal zvedat špičatý konec svého těla vzhůru k obloze. Za chvíli přesáhl větve stromu a stoupal stále výš, až se zdálo, že se dotýká samotných šedých mraků. Pak konec svého ocasu rozhoupal, až kmital po nebi sem a tam. Františka žasla. Hadův zlatý ocas mazal z nebe všechny temné večerní mraky. Jako guma, když maže nepovedený obrázek.

A za chvíli už na ně vykoukl měsíc. Nebyl bílý, jak ho Františka dobře znala. Byl jasný, svítivý a jeho barvu nedokázala ani popsat.

S barvami neměla totiž mnoho zkušeností, jen ze svých snů. Tam bývalo barevné vše.

„Vidíš ho? Už ho tady máme."

Františka neodpovídala, jen nadšeně vydechla. Měsíc byl o to krásnější, že stál na tmavě modrém nebi posetém mnoha různě velikými hvězdami.

„Ále, ještě se vynadíváš. Teď se soustřeď. Zavěsím svůj ocas za srpek měsíce, ano? A ty se mě chytneš tady u hlavy. Budeme se houpat."

„Houpat? A jak se chceš chytit měsíce?"

„Ptáš se mě, jak se chytím měsíce? To tě neudivuje, že si povídáš s hadem na stromě, když máš dávno spát? Neptej se a soustřeď se, povídám."

Františka se neubránila úsměvu. Měl pravdu. O co je záhadnější, že se had dokáže chytit měsíce, než to, že právě teď neleží ve své studené posteli, ale utíká z domova s plazem?

„Dobrá, povídej."

„Už nic neříkám. Ty se jen koukej," zavelel.

Had vymrštil svůj ocas ještě výš, až se v indigovém nebi skoro ztratil. Za malý okamžik si Františka uvědomila, že zlatá špička jeho ocasu se skutečně omotala okolo srpku měsíce. Najednou se zbytek jeho těla zvedal z větve stromu.

„Tak a teď je ta pravá chvíle se mě chytit, děvče, jinak ti odletím."

„Ach, omlouvám se," vyjekla Františka, která byla tolik překvapená, že úplně zapomněla na instrukce. „Jistě," řekla a chytila se pevně hada kousek za očima.

„Teď se neboj. Bude to trochu foukat."

Letěli výš a výš. Byli už tak vysoko, že se Františce jejich městečko zdálo jako malinkatá hračka.

„Výš už nepůjdu. Mám to ozkoušené. Musím nabrat rychlost. Tak dobře dopadni, Františko."

Had se rozhoupal ze strany na stranu. Jenomže to nebylo ze strany na stranu, jak bychom si to asi tak představili my. Totiž třeba metr sem

a metr tam. Ale byly to kilometry sem a kilometry tam. Františka stihla vidět tolik kopců a lesů, co ještě nikdy ve svém životě neviděla, i když z té veliké výšky vypadaly maličké. A ten vítr, co u toho duněl! Jeden by málem ohluchl. Vtom pocítila, jak ji ze sebe had setřásl. Pustila se a letěla, nevěděla kam. Nestačila se ani děsit toho, jak tvrdě asi dopadne na zem. Nic neviděla, jak rychle letěla.

Za malou chvilku už Františka ležela na pravém boku. Měla zavřené oči. Ne proto, že by spala, ale proto, že se je trochu bála otevřít. Nic ji nebolelo. Dopadla na zem jako do měkké peřiny.

U paní Čápové

Když se dotkla prsty toho, co bylo všude kolem ní, zjistila, že to rozhodně není peřina.

Pak uslyšela hlas: „Vstávej, spát budeš potom.“

Byl to hlas nějakého kluka. Františka se odvážila otevřít oči. Přes obličej jí spadly dlouhé vlasy a právě kvůli nim na hlas chlapce ihned zapomněla.

„Mám krásné vlasy! Já mám krásné vlasy! Mají barvu!“

Vyskočila na nohy a mezi prsty rukou si prohlížela medově lesklé pramínky vlasů.

„To je toho. Takovou barvu má kde kdo,“ uslyšela opět ten hlas. Pustila vlasy z rukou a konečně se na chlapce podívala. Byl o trochu vyšší než ona sama. Měl na hlavě jasně červenou čepici s hnědou malinkatou bambulí. Tatínek takové čepici říkával rádiovka. Chlapec měl také drzý, ale přátelský obličej, který mu lemovaly kudrnaté hnědé vlasy, velké zuby a protáhlou bradu. Františka na jeho jasně zelené oči hleděla až příliš uneseně.

„Na co tak koukáš?“ zasmál se chlapec nervózně. Františka se rychle vzpamatovala.

„Promiň, já jen… Nikdy jsem nic tak hezkého neviděla.“

„A co tvoje vlasy? Ty už tě přestaly bavit? Né, promiň mi to ty. Jsem rád, že se ti líbim. Měl bych. Vzhledem k tomu, že tě tady mám provést.“

„Provést mě? A kde je vlastně ten had?“ ptala se Františka.

„Otakar? Ten šel spát, jak ho znám. Bydlí támhle na tom stromě,“ sdělil jí.

„Ten had se jmenuje Otakar? Divné jméno pro hada,“ podivovala se Františka.

„A není to tak, že každé jméno je pro hada divné?“ zasmál se opět chlapec. Františka na to neodpověděla, naopak se rovnou zeptala na další věc, která jí vrtala hlavou.

„Ten had mi říkal, že bydlí na stromě před naším domem. Jak může bydlet i tady?“

„Aha, jasně… Nevadí… Je to ten stejný strom, víš?“

„Ne, to není,“ hádala se Františka.

„Ale ano, je. Jen nemám čas ti to zrovna vysvětlovat.“

„Výborně,“ odsekla Františka a uraženě se posadila. V tu chvíli si všimla, že zem je pokrytá pískem, který je krásně žlutohnědý. Začala si ho prosívat mezi prsty. A zase by rychle na hocha zapomněla, kdyby se jí nepřipomněl.

„No tak, co bude? Plýtvám tady svoje volno.“

Františka zvedla hlavu. „Dobrá. Co mi chceš ukázat?“

„Tak předně. Já jsem Karlík. Tedy Karel, ale říkají mi Karlíku. Je mi deset, takže konečně mohu provázet ty… no zkrátka ty, kteří to potřebují. Kolik je tobě?“